

ringere end de Ministeriers, der repræsenterede det ærede Medlems Parti, saa længe det havde Magten.

Nordby: Maa jeg overfor den højtærede Minister sige, at jeg har jo ikke paataget mig at billige alt, hvad tidligere konservative Ministerier har gjort, ingelunde. Men hvad den højtærede Minister har fremført, rokker ikke ved den Kendsgerning, at jeg i alt Fald ikke kunde tænke mig, at et Ministerium af en anden Støbning end det nuværende kunde have foretaget dette Skridt under de Omstændigheder, som vi lever under. Medens jeg har Ordet, vil jeg gerne sige, at efter hvad Kilder, der i alt Fald for mig personlig er aldeles troværdige og solide, har sagt mig, forholder det sig saaledes, at i de sidste 13 Aar, der er forløbet, siden Salget sidst stod paa, har Forholdene under de Regeringer, der har siddet, aldrig været saa daarlige som nu. De har aldrig været af en saadan Beskaffenhed som under det Styre, vi nu har. De er — det er maaske en Indrømmelse til de Herrer — ganske utaalelige.

Kragh: I Anledning af den højtærede Ministers Bemærkninger ønsker jeg at sige, at ogsaa jeg betvivler, hvorvidt et Resultat af Folkeafstemningen, der havde givet Nejstemmerne Flertal, vilde nødvendiggøre hele Ministeriets Afgang. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at han vilde betvivle dette, og i saa Henseende er jeg ganske enig med ham. Men det er slet ikke det, hvorom jeg har talt. Den Bemærkning, jeg gjorde, gik ud paa dette, at det var et uheldigt Tidspunkt, paa hvilket den Udtalelse blev fremsat af Konseilspræsidenten, som jeg har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa, idet Afstemningen den 14. d. M. derigennem for mange Vælgere i Stedet for at være en Afstemning om dette saglige Spørgsmaal, der skulde afgøres den Dag, blev forvandet til at være en Afstemning for og imod det siddende Ministerium, og jeg nærer vedvarende den Tro, at ikke helt faa Vælgere, som ellers i det vestindiske Spørgsmaal ønskede at give deres Tilslutning til Ministeriets Politik, nu paa Grund af, at denne Tilslutning i Henhold til Konseilspræsidentens Svar paa Forespørgselen i Ringsted skulde have en ganske almindelig Karakter, undlod at stemme, og derigennem blev Sagen, forekommer det mig, halet tilbage i den Strid, der herskede, før Overenskomsten af 30. September blev sluttet.

Den højtærede Udenrigsminister sagde, at der i denne Sag ikke øvedes nogen Pres- sion mod Vælgerne umiddelbart forud for Folkeafstemningen. Nej, jeg er fuldstændig enig med den højtærede Udenrigsminister i, at det ikke er sket. Men det, der er sket, er, som jeg sagde, at den nævnte Udtalelse har bevirket, at Vælgerne er blevet stillede anderledes i dette saglige Spørgsmaal, end de ellers vilde have været.

Jeg tillod mig i min Tale for lidt siden at rette den Henstilling til Regeringen, at vi maa faa en Antydning af, hvorledes Regeringen ser paa det Ønske med Hensyn til Anvendelsen af det ved Overdragelsen af Øerne indkommende Beløb, som er fremsat af Kommissionens Flertal. En saadan Antydning foreligger jo ikke, og jeg maa maaske da have Lov til at gaa ud fra, at den, der tier, samtykker.

I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu) fremsatte, skal jeg ikke — da Tiden efter min Mening heller ikke nu er inde til at drøfte Enkeltheder i Sagen — gøre ret mange Bemærkninger. Jeg kan dog ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger. Naar det ærede Medlem udtalte, at vore Øer vil gaa en blomstrende Fremtid i Møde, hvis der blot tilvejebringes Reformer og ordnede Tilstande og det private Initiativ støttes, saa ser jeg ikke rettere end, at det frayderst sagkyndigt Hold gentagende og for alle Omraaders Vedkommende er udtalt, at Reformer i denne Sag gør det ikke. Og hvad de ordnede Tilstande angaar, saa har Forholdet ganske vist i den allerseneste Tid i saa Henseende ikke ligget helt godt derude. Og erkendes maa det ogsaa, at der herhjemme er en ikke ringe Uenighed om, ad hvilke Veje saadanne ordnede Tilstande skulde tilvejebringes, idet man jo indenfor Kommissionen har hørt Udtalelser, der gaar lige fra den ene Ydergrænse, hvor Talen er om Diktatur, til den modsatte Ydergrænse, hvor man holder paa, at det eneste rigtige er at give fuldstændigt Selvstyre derude med Stemmeret for samtlige de Personer, der har naaet en vis Alder, uden Hensyn til deres Forhold i øvrigt, naar de da ikke ligefrem har været straffede. Saa der kan der ganske vist ligge nogen Vanskelighed. At vi ikke skulde være i Stand til her fra Danmark at tilvejebringe ordnede Tilstande paa disse smaa Øer — ja, det er en Paastand, som jeg tidt har hørt fremsætte, og som jeg altsaa ogsaa maa høre fremsætte her i Dag, men som i Virkeligheden ikke har